

Per Kirkebys udkast til, hvordan opgaven - udsmykning af trappehallen - skal løses. (Skrevet 22. maj 1980.)

Kilde: PER KIRKEBY og Vesthimmerlands Gymnasium, udgivet 2008 af Vesthimmerlands Gymnasium og HF

»Det omtalte rum er et temmelig uoverskueligt og materialemæssigt meget lidt klart rumligt forløb af indgangs- og fordelingsfunktion. Det er i en vis forstand næsten så galt som det kan være. Og alle forsøg på rumligt at beherske og farve lokaliteten må anses for hovedløs gerning. Det skal netop være så galt som det er, og mødes af en ting som er autonom, som stritter ud og skiller kunst fra materialer og begavede rumlige dimser.

Der er en stor væg som byder sig til, og som man lokalt ønsker brugt. Det er den store trapperumsvæg der rejser sig fra den lavtliggende mellemrepos. Denne væg er også endevæggen i indgangsforløbet, men på den vanskelige måde at trappeforløbet egentlig er endevæggen, og det man i den lange indgangssluse ser af den rigtige væg er kun den nederste, midterste del. Når man så går op ad trappen, dukker hele fladen op, og på første sal er der udsigt.

Alle disse forhold gør, at det eneste mulige, set med mine øjne, er at lave et stort maleri. Der er så stort og kraftigt, at det lever, selv når man kun ser den nederste, midterste del. Og ikke forsøge med at dele op, så noget er beregnet til kun at ses nedefra, fra indgangen, osv. Det vil strande i al sin følgtighed. Så hellere troen på, at hvis et billede er godt, så er et hjørne af det også interessant.

Et oliemaleri på lærred. Ikke et keramisk relief, for det vil blive til nok en materialevirkning i overflødheden af materialer. Maleri er naturligvis også materiale, men det har en speciel historisk stilling som materiale. Så speciel at det knap er et materiale mere (for folk i almindelighed, derfor kunne den maleriske materialedyrkning blive en forsøgsvis revolution i sig selv – den gang med kolonihaverne), men lutter ånd.

Væggen er ret stor: 495 høj og 610 bred. Og den skal dækkes for at det bliver stort nok. Der hænger et billede nu, et maleri på lærred, og selvom det ikke er særlig stort, så kan det ses at selv et betydeligt meget større billede stadig vil se ud som det der hænger der nu: et tilfældigt billede på en gul murstensvæg (og vil altid se ud som det hænger skævt – fordi det hænger). Jeg har tænkt mig et stort billede delt op i tre høje paneler, hver 400 høj og 195 bred, og indfatte det hele i et rammesystem som jeg skærer/ hugger ud i træ og bemaler. Mellem billedpanelerne vil disse rammeelementer få en pilasteragtig karakter, og øverst regner jeg med et ret bredt element fordi lyset, som kommer fra disse mærkelige glasbøbler, er helt plettet og umuligt.

Men hovedindsatsen er naturligvis det der bliver malet. Og fra gymnasiets side er man klar over at til den side af sagen vil skitser ikke være meget værd, for sådan kommer det ikke til at se ud, når processen går i gang.

Blandt mange praktiske bemærkninger blot følgende: At det bemalede lærred til sin tid må monteres på et fast underlag, plade el. lign., da det er en stærkt trafikeret trappe, og med lærred spændt ud over blendrammer er det uundgåeligt at en eller anden en dag ryger gennem den dirrende billedflade. Og at de gule mursten, i forbindelse med en forestående renovering af hele skolen i forbindelse med noget nybyggeri, eventuelt kan blive hvide i hele trapperummet«.

